

підприємства, скорочувати або заморожувати витрати, пов'язані з розвитком існуючих довгострокових проектів: НДДКР, капітального будівництва та інших вкладень, окупність яких перевищує один рік [2, с. 86 – 108].

Серед способів зниження витрат виділяють:

– контроль видатків, аналіз та оцінка джерел формування витрат, їх систематизацію за ступенем обумовленості щодо обсягів виробництва,

– реалізацію заходів щодо скорочення видатків, аналіз та оцінку забезпеченого ефекту.

Основні напрямки діяльності щодо зниження витрат: скорочення фонду оплати праці; скорочення витрат на сировину і матеріали за рахунок використання більш дешевих компонентів виробництва, впровадження ресурсозберігаючих технологій; скорочення виробничих витрат, витрат на ремонт та обслуговування обладнання, витрат на рекламу, науково-дослідні і дослідно-конструкторські роботи, дослідження ринку, підтримання певної якості послуг [1; 3].

Реструктуризація або реорганізація підприємства представляє собою структурну перебудову організаційно-правової форми, активів або джерел фінансування з метою підвищення ефективності функціонування підприємства.

Слід зазначити, що сьогодні проведення структурних перетворень у промисловості стає важливим напрямом державної антикризової політики України у сфері соціально-економічного розвитку, а підвищення ефективності й конкурентоспроможності вітчизняних підприємств реального сектору економіки на зовнішньому й внутрішньому ринках – основною метою всієї антикризової політики.

Список використаної літератури

1. Ортіна Г. В. Державна політика розвитку реального сектору економіки України: формування та реалізація антикризової стратегії / Г. В. Ортіна. – Харків : НУЦЗУ, 2017. – 400 с.

2. Семенченко А. Теоретико-методологічні засади визначення, класифікації та оцінки системи загроз національній безпеці і рекомендації щодо їх удосконалення / А. Семенченко // Вісник НАДУ при Президентіві України. – 2007. – № 3. – С. 86 – 108.

3. Управління інноваційною діяльністю в економіці України: монографія / за наук. ред. С. А. Єрохіна. – Київ: Національна академія управління, 2008. – 116 с.

Микола СМОКВІН

*здобувач кафедри державознавства
та права ОРІДУ НАДУ*

СУЧАСНІ ПРАВОВІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ СТІЙКИМ РОЗВИТКОМ СІЛЬСЬКОЇ ГРОМАДИ

Сучасна законотворча діяльність щодо регулювання правовідносин у процесі сталого розвитку села має носити не тільки політичну або економічну доцільність, вона також повинна враховувати глобальні зміни, що сталися за останні десятиріччя на селі. Тобто, повинна бути все більша взаємопов'язаність суспільних сфер життя, політики та економіки, економічної і соціальної сфери.

В даний час формується чітка тенденція зміні галузевої парадигми розвитку села на галузево-територіальну, що зафіксовано в основних програмних та правових документах діяльності державних органів влади, органах місцевого самоврядування.

У програмному документі Президента України затвердженого Указом від 15 січня 2015 року «Про стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» [3] частину уваги відведено комплексу реформ які спрямовані на послідовий та сталий розвиток сільської громади. З метою практичної реалізації положень Стратегії 2020 щодо розвитку сільських територій Кабінетом міністрів України затверджені наступні нормативно – правові акти. Це Постанови Кабінету міністрів України від 06.08.2014 р № 385 «Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року» і від 07.10.2017 р № 821 «Деякі питання реалізації у 2015 – 2017 роках Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року», якою затверджено план заходів з реалізації положень державної стратегії.[1; 2].

Більш конкретний характер стосовно розвитку села визначено в розпорядженнях Кабінету міністрів України від 23.10.2015 № 995 – р «Про схвалення Концепції розвитку сільських територій» та від 19.07.2017 № 489 – р «Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції розвитку сільських територій» [4; 5].

В Концепції важливими, базовими питаннями вирішення, яких є ключовими визначено демографія, підвищення професійно-освітнього рівня для можливості отримання та впровадження у повсякденне життя знань пов'язаних з організацією власного бізнесу, самозабезпеченням, збереження національної, історичної спадщини носіями якої є сільське населення, а також збереження навколишнього середовища, як місця безпечного та комфортного проживання на сільських територіях.

У свою чергу, Міністерством аграрної політики та продовольства України затверджено ще й «Стратегію розвитку аграрного сектору «3+5» та план заходів щодо реалізації Стратегії сталого розвитку «Україна –

2020» [6]. У ній запропоновано дві групи організаційно–правових підходів, визначена мета за кожним з напрямків та результати які плануються отримати. До першої групи віднесено: земельну реформу, метою є залучення капіталу, результатом цього стане цивілізований обіг землі, поштовх для розвитку дрібних господарств, інтенсифікація виробництва, розвиток зрошувальних та меліоративних земель, підвищення цінності землі; реформу державної підтримки дрібних гравців, створення умов для їх успішного господарювання та розвитку, з очікуваним результатом встановлення прозорості розподілу підтримки, конкурентоспроможність і процвітання дрібних фермерів, стимулювання органічного виробництва; реформу державних агропромислових підприємств, з метою підняття їх прибутковості, створення робочих місць, залучення інвестицій. Результатом має стати створення нових робочих місць, впровадження новітніх технологій, вихід на міжнародні ринки, отримання додаткових коштів в бюджет.

Не зважаючи на наявність законодавчої бази суттєвих змін щодо покращення життєвих стандартів сільського населення не відбулось. У першу чергу це пов'язано з відсутністю продуманих організаційно-правових та фінансових механізмів підтримки з боку держави таких важливих напрямків, як диверсифікація виробництва на селі, що стало основною причиною того, що у однієї з провідних держав світу з агропромислових виробництв наявним є один з найнижчих рівнів життя на селі.

В зв'язку з не завершеною реформою місцевого самоврядування, процесу децентралізації, відсутності у органів місцевої влади дієвих правових механізмів з реалізації власної політики розвитку територій, впливає неможливість самостійно вирішення актуальних проблем, які стримують сталий розвиток сільської місцевості.

Організаційно-правова невизначеність багатьох учасників процесу сталого розвитку українського села, інституцій з координації діяльності між селом, містом та державою не дає змоги надіятись на динамічну, послідовну реалізацію проектів соціально-побутового, культурно-освітнього розвитку сільських територій.

Стратегічна пріоритетність з боку держави у розвитку галузевої політики відносно регіональної не сприятиме розвитку сільської території, підвищення життєвого рівня його мешканців. Необхідно перенести управлінські акценти на вирішення проблем конкретного села в системі об'єднаної територіальної громади. В основу формування правовідносин, які сприятимуть розвитку українського села, стабільного зростання життєвого рівня повинно бути покладено принцип коригування, який повинен відбуватися шляхом удосконалення якісних параметрів, а не кількісного зростання.

Список використаної літератури

1. Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020

року: Постанова Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/385.

2. Деякі питання реалізації у 2015 – 2017 роках Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: Постановами Кабінету міністрів України від 07.10.2017 р № 821. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/821.

3. Про стратегію сталого розвитку «Україна – 2020». – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua/go/5/2015.

4. Про схвалення Концепції розвитку сільських територій: Розпорядження Кабінету міністрів України від 23.10.2015 № 995 – р. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/995.

5. Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції розвитку сільських територій: Розпорядження Кабінету міністрів України від 19.07.2017 № 489. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/489.

6. Стратегія розвитку аграрного сектору «3+5». – Режим доступу: www.minagro.gov.ua.

Іван ТЮТЮНИК

*аспірант кафедри права
та європейської інтеграції
ДРІДУ НАДУ*

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ В РАДЯНСЬКИЙ ПЕРІОД

З перших днів лютневої революції 1917 р. почалася робота з підготовки аграрної реформи, керівництво якою було покладено на Головний земельний комітет при Міністерстві землеробства. Від селянських мас надійшло 242 накази делегатам I Всеросійського з'їзду Рад селянських депутатів. Ознайомившись з ними, В.І. Ленін вирішив покласти їх в основу першого радянського земельного закону – декрету про землю [1, с. 49]. Основні положення декрету зводилися до скасування приватної власності на землю, переходу її в народне надбання, пріоритетного користування землею трудящими, примусового характеру земельних перетворень і т. ін.

Декрет діяв протягом шести років, але положення його лягли в основу радянського законодавства, що регулювало земельні відносини на протязі всього періоду будівництва соціалізму. Декрет про землю швидко доповнювався спеціальними декретами. Так, були прийняті Декрет ВЦВК від 9 лютого 1918 р. «Про соціалізацію землі», Декрет РНК від 29 грудня 1917 р. «Про заборону операцій з нерухомістю», Декрет ВЦВК від 27 травня 1918 р. «Про ліси» та ін.

Одночасно з нормативно-правовими актами, що встановлювали правовий статус землі та інших природних об'єктів, приймалися акти